

*Насиҳати ман
барои ҳар шиъа*

*هذه نصيحتي إلى كل شيعة
[باللغة الطاجيكية]*

Навиштаи
Абубакр Ҷобирӣ Ҷазоирӣ

Насихати ман барои ҳар шиъа

Ин китоб ҳадя аст ба ҳар шиъае, ки замир ва фикри озод дорад ва дӯстдори ҳақ ва хайр аст ва рағбат ба илму маърифат дорад. Ин сухани кӯтохро ба ӯ ҳадя мекунам ва аз у чуз хондани ин китоб чизе умед надорам ва эътиқод кунад, ки ман барои ӯ насихат пешкаш кардам, чуноне, ки банда чунин мепиндорам.

Бо салом Ал-Ҷазоирӣ

МУҚАДДИМА
БА НОМИ ХУДОВАНДИ БАХШАНДА ВА
МЕҲРУБОН

Ба номи холиқи якто ва ҳамду санои ӯ. Ва дуо ва дуруди бепоён бар Паёмбари ӯ Муҳаммад ва бар хонадон ва ёрони он ҳазрат. Аммо баъд аз ҳамду сано:

Ман дар ҳақиқат перомуни шиъаёни аҳли байт чизе намедонистам магар ин, ки онҳо гуруҳе аз мусалмононанд, ки дар муҳаббати аҳли байти Пайғамбари Худо ғулув (аз ҳад гузаронидан) ва зиёдаравӣ мекунанд ва онҳоро нусрат медиханд, ва низ аҳли суннат ва чамоатро дар баъзе масъалаҳои ҷузъии шариат бо таъвилҳои дур ё наздик муҳолифат мекунанд. Аз ин рӯ вақте, ки баъзе аз бародарон онҳоро фосиқ ва ё гоҳе аз доираи ислом берун ҳукм мекарданд, банда аз ин кор хеле хашмгин ва нороҳат мешудам. Аммо ин кор дер давом накард, ки яке аз бародарон ба ман тавсия кард, ки ман яке аз китобҳои муътабари ин чамоатро мутолиъа кунам то ин, ки ҳукми дурустро дар бораи ин мазҳаб ба даст орам. Ва ман китоби "Ал-Кофӣ"-ро ихтиёр кардам зеро, ки ин китоб такягоҳи ин тоифа дар исботи

мазҳабаш мебошад. Ман ин китобро мутолиъа кардам ва аз он ба якчанд ҳақоиқи илмие дастрасӣ пайдо кардам, ки манро ба узр хоستان аз он нафаре, ки шафқати маро ба ин тоифа хато меҳисобид, водор сохт ва дигар худамро аз он дидгоҳе, ки қаблан нисбати ин мазҳаб доштам, маъзур донистам. Майлу хоҳишам маро аз он мудорое, ки ба умеди аз байн бурдани баъзе аз тундравихое, ки байни аҳли суннат ва ин тоифаи ба ислом нисбат дода шуда буд, боздошт.

Инак ман он ҳақоиқеро, ки аз муҳимтарин ва муътабартарин китобҳои ин мазҳаб ба даст овардаам, мавриди баҳс қарор медиҳам. Аммо аз ҳар шиъа меҳоҳам, ки дар атрофи ин ҳақиқатҳои илмӣ бо ихлос ва инсоф андеша карда, худ ҳукми саҳиҳро дар бораи ин мазҳабаш бибарорад. Пас агар ҳукм бар дуруст ва саломат будани ин мазҳаб қазоват кунад, шиъа бар мазҳаби худ побарҷо бимонад. Аммо агар ҳукм қазоват бар ботил ва фосид будани ин мазҳаб кунад, пас дар ин сурат лозим аст бар ҳар шиъа, ки барои маслиҳати нафсаш ва барои начоташ ин мазҳабро тарк карда, аз он худро канора гирад то ин, ки ҷо диҳад ўро он чизе, ки ҷо додааст миллионҳо мусалмононро, ки ҳамон чиз китоби Худо ва суннати Паёмбари ўст.

Ҳамчунин банда паноҳ металабам ба Худо аз ҳар шахсе, ки баъд аз равшан шудани ҳақиқат бар ӯ, боз исрори бар ботил мекунад, хоҳ аз рӯи тақлид ва хоҳ аз рӯи қарахтӣ ва қавмгароӣ ва ё таассуб ва ё аз рӯи дифоъ аз манфиатҳои дунявиаш. Пас чунин шахс бар нафси худ хиёнат карда ва бо роҳу равиши мунофиқона ва фиреб додани нафси худ зиндагӣ мекунад. Ӯ барои фарзандон ва бародарон ва он насл, ки баъд аз ӯ меояд гумроҳкунандае аст, ки онҳоро аз ҳақ ба ботил ва аз суннат ба бидъат ва аз исломи саҳеҳ ба мазҳаби қабех боз мегардонад.

Эй марди шиъа! Биё бигир ин ҳақиқатҳои илмиро, ки аз асл ва пойдевори мазҳаби ту мебошад. Он оинро, ки онро барои ту ва барои насл, ки пеш аз ту гузаштааст, дастони сияҳкори ҳилагар ва қувваҳои бади табаҳкор гузоштаанд то ин, ки туро ва қавми туро аз ислом бо номи ислом ва аз ҳақ бо номи ҳақ дур созанд. Бигир эй шиъа, ҳафтои аз он ҳақоиқро, ки ман онро аз китоби "Ал-Қофӣ", яке аз муътамадтарин китобҳои мазҳаби ту ва масдару решаи шиъаи туст, чамъ овардаам! Пас назаратро дар атрофи ин ҳақоиқи илмӣ возеҳу равшан кун ва фикратро ба қор бибар!

Аз Худованди маннон талаб дорам, ки ҳақ ро бар ту он чуноне, ки ҳаст, намудор гардонад ва туро бар пайравии ҳақ кӯмак карда, бароят қудрати бардоштани онро насиб гардонад ва ба дурустӣ, ки нест маъбуде ғайр аз Ё ва нест қодире чуз Ё.

Ҳақиқати аввал

Бениёзии аҳли байти Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ва шиъаёни онҳо аз Қурони карим бо сабаби мавҷуд будани китобҳои илоҳии пешин яъне; Таврот, Инҷил ва Забур дар назди онҳо.

Чизе, ки ин ҳақиқатро исбот ва таъкид мекунад ва инчунин туро эй шиъа ба исботи он водор месозад ин аст, ки дар китоби "Ал-Кофӣ" боби аввал омадааст:

" Боб дар бораи ин, ки тамоми китобҳои, ки Худованд нозил кардааст дар назди имомони аҳли байт ҳастанд ва имомон ҳамаи онҳоро бо вучуди бо забонҳои гуногун буданашон, медонанд*". Муаллифи китоб ин гуфтаҳоро бо ду ҳадисе, ки ривояти онҳо ба Абу Абдуллоҳ нисбат дода шудааст,

---

* - Қилди 1 китоби Хуччат саҳ 207. Ал-Кофӣ.

истидлол мекунад ва гӯё ин, ки ӯ Таврот, Инчил ва Забурро бо забони Сирёни мехондааст.

Мақсади муаллиф аз ин гуфтаҳояш маълум аст. Он мақсад ин аст, ки аҳли байти Паёмбар ва пайравони онҳо метавонанд аз Қуръон бениёз бошанд зеро, ки онҳо китобҳои илоҳии гузаштаре медонанд. Ин амр гоми бузургест дар ҷудоии шиъа аз ислом ва мусалмонон. Зеро, ки ҳеҷ шакке нест дар ин, ки агар касе эътиқод кунад, ки ӯ бениёз аз Қурони карим аст бо кадом сурате, ки набошад, он шахс хориҷ аз Ислом ва ҷудошудаи аз ҷамоати мусалмонон аст. Оё ин рӯй гардонидан аз Қуроне, ки уммати исломиро ба ақида, аҳком ва одобаш пайваст карда, ин умматро уммати ягона ва муттаҳид мегардонад, нест?

Оё омӯхтани он китобҳои таҳрифшудаи зудудашуда ва таваҷҷуҳи зиёд кардан ба онҳо ва амал кардан ба навиштаҳои онҳо маънои рӯй гардонидан аз Қурони каримро надорад? Оё рӯй гардонидан аз Қурон берун шудан аз Ислом ва кофир шудан ба шумор намеравад? Чӣ гуна ҷоиз аст хондани он китобҳои мансуҳаи таҳрифшуда дар ҳоле, ки Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ҳангоме, ки дар дасти

Умар ибни Хаттоб варақеро аз Таврот дид,
уро маломат кард ва гуфт:-

**" Оё ман рисолатамро бар шумо софу
беғубор наовардам?"**

Вақте, ки Паёмбари Худо аз назар кардани
Умар ба варақи Таврот изҳори норизоги
кард, пас чӣ гуна ақли кас бовар мекунад, ки
хонадони поки он ҳазрат ҳамаи он китобҳои
қадимаи тағйирдодашударо ҳамъ карда ва
барои омӯхтани онҳо камари ҳиммат
бастаанд? Чаро? Ва барои Чӣ? Оё барои он,
ки дини Ислом ба он китобҳо эҳтиёҷ дорад?
Ё барои ягон коре, ки меҳоханд аз он
китобҳо бигиранд?

Бор Худоё! На ин аст ва на он, балки ин
аст ҷуз аз ин нест, ки ин ҳама бофтаҳои
душманони дин аст, ки бар зидди хонадони
поки Паёмбари Худо ва бо ҳадафи парокан-
да ва несту нобуд кардани Ислом ва
мусалмонон онро бофтаанд.

Хулосаи калом бояд ҳар шиъа бидонад, ки
эътиқоди бениёз будан аз Қуръони карим, он
Қуръоне, ки Худованд онро дар синаҳои
мусулмонон ҳифз кардааст, ва то ин давр ба
мо расидааст. Дар ҳоле, ки ҳатто як калимаи
он кам ва ё зиёд нашудааст. Ва ҳаргиз каму
зиёд нахоҳад шуд. Зеро Худованд аҳд

кардааст, ки онро муҳофизат хоҳад кард.
Худованд дар ин гуфтаи худ мефармояд:

**"Албатта мо худ Қуръонро нозил кардем ва
мо ҳам уро махфуз хоҳем дошт."***

Қуръон то ин дам бар ҳамон асле, ки
Қибрили амин бар дили беҳтарини
паёмбарон Муҳаммад (дуо ва дуруди Худо бар у бод)
нозил карда буд, боқӣ мондааст. Қуръон он
чуноне, ки Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар
у бод) онро мехонд ва низ ҳазорон ёрони У ва
баъд аз эшон миллионҳо мусулмонон пай ҳам
то имруз мехонанд, бар асли худ боқӣ
мондааст.

Ҳамоно эътиқоди бениёзӣ аз Қуръон ва
эҳтиёҷ надоштан ба у ва ё ба баъзеи у дар
кадом ҳолате, ки набошад ба маънои берун
шудан аз дини ислом аст. Соҳиби чунин
эътиқод ҳеҷ нисбате ба ислом ва ба
мусулмонон надорад.

---

*- Сураи "Ал-хичр" ояти 9.

Ҳақиқати дуввум

Этиқоди ин, ки Қуръони каримро касе аз ёрони Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ба чуз Алӣ (Худо аз ӯ розӣ бод) ва имомони аҳли байт, чамъ ва ҳифз накардааст.

Ин эътиқодно соҳиби китоби "Ал-Кофӣ" собит карда ва далеле ҳам овардааст: Аз Қобир ривоят аст, ки гуфтааст: Аз Абу Чаъфар шундаам, ки мегуфт:

"Ҳеҷ касе аз мардум даъво накардааст, ки ӯ хамаи Қуронро чамъ карда бошад, магар дуруғӯӣ, касе чамъ ва ҳифзаш накардааст ончуноне, ки нозил шудааст, магар Алӣ ибни Абу Толиб ва имомони баъди ӯ."*

Эй шиъа, ҳоло бидон (Худо морову туро ба дини ҳаққаш ва роҳи ростав ҳидоят кунад), ки ин эътиқоди вучуд надоштани касе, ки Қуронро чамъ ва ҳифз карда бошад аз мусулмонон ба чуз имомони оли байт, эътиқоди фосид ва ботил аст. Ҳадаф аз ин дар назди гузорандаи ин сухан кофир шумурдани мусулмонон ба ғайри оли байт ва шиъаёнашон аст. Ин худ барои фосиду ботил ва бад будан кофӣ аст. Ба Худои Таъоло паноҳ мегирам. Баёни онро бигир:

---

*- Чилди 1 китоби "Ал-ҳуччат" сах.26, Ал-кофӣ.

1- Дуруғгӯ шумурдани ҳар кӣ даъвои ҳифзи китоби Худо ва ҷамъи онро дар қалбаш ё дар муҳафаш дорад. Мисли Усмон, Убай ибни Каъб, Зайд ибни Собит, Абдуллоҳ ибни Масъуд ва ғайра аз садҳо саҳобагони Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод)

Дуруғгӯ шумурдани онҳо бадкорӣ ва аз боварӣ берун буданашонро тақозо мекунад. Инро аҳли байти пок ҳаргиз намегӯяд. Балки душманони ислому мусулмонон барои фитнаву тафриқа мегӯянд.

2 - Гумроҳ будани оммаи мусулмонон ғайри шиъаёни аҳли байт. Ва касе ба баъзе Қуръон амал ва ба баъзеи дигар амал накунад дар куфру гумроҳии ӯ шак нест. Зеро Худоро ба ҳамаи он чизе, ки машруъ кардааст, ибодат накардааст. Зеро эҳтимол дорад баъзеи Қуроне, ки мусалмонон дастрас накардаанд, дарбаргирандаи ақоид, ибодот, одоб ва аҳком бошад.

3 - Ин эътиқод дуруғ шуморидани сухани Худоро дар бармегирад. Дар ин фармудаи Худованд:

"Мо худ зикрро (Қуронро) фуруд овардем ва худ ниғаҳбони онем..."*

Дуруғгӯ шуморидани Худои Таъоло куфр аст. Ва чӣ бад куфрест?!

---

* - Сураи "Ал-ҳичр" ояти 9

4 - Оё барои аҳли байт чоиз аст, ки китоби Худоро танҳо худашон (на дигар мусалмонон) ихтиёр кунанд, магар касеро, ки аз шиъа-ёнашон хоҳанд? Оё ин паноҳ доштани Қуръон ба маънои ғасб кардани раҳмати Худо нест? Аҳли байти Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) аз ин гуна чизҳо дуранд. Бор Худоё! Мо медонем, ки аҳли байти Паёмбари бузургворат аз ин дуруғ ва тўхмат поканд. Худоё касе, ки бар онҳо ин дуруғро бофтааст, ӯро аз раҳматат дур кун.

5 - Ин эътиқод лозимгирандаи он аст, ки танҳо тоифаи шиъа аҳли ҳаққанд. Зеро дар дасти онҳо китоби Худо комилу бенуқсон аст. Онҳо Худоро ба ҳар он чизе, ки машруъ сохтааст, ибодат мекунанд. Аммо мусалмонони ғайри онҳо ба сабаби маҳрум буданашон аз қисмати зиёди китоби Худо ва ҳидояти он, гумроҳанд.

Эй шиъа! Аз мисли ин суҳанҳои бофта ҳар шахси соҳибақл дурӣ меҷӯяд, зиёда аз ин, ки он ба ислому масулмонон нисбат дода шавад. Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) аз дунё нарафта буд, ки Худо нузули китобашро комил карда, ва баёнашро пурра карда буд. Мусалмонон онро дар дилҳою навиштаҳояшон ҳифз намуданд. Дар миёни онҳо паҳн шуд ва ҳамаро фаро гирифт. Хосу

ом онро ҳифз карданд. Аҳли байт дар шаъни Қурон ва чамъу ҳифзаш баробари дигар мусулмонон буданд. Пас чи гуна гуфта мешавад, ки Қуронро касе чамъ ва ҳифз накардааст, ба чуз аҳли байт. Ҳар касе, ки инро даъво кунад ӯ дуруғӯ аст.

Оё мебинӣ, ки агар барои ин гӯянда гуфта шавад:- Ба ман он Қуроне, ки оли байт ба шиъаёнашон хос кардаанд нишон деҳ. Аз он як ё чанд сураеро нишон деҳ, пас мавқифи он шахс чи мешавад?

Пок ҳастӣ ту Худоё. Ин бухтони бузург аст.

Ҳақиқати саввум

Тахсис додани муъчизаҳои паёмбарон мисли санг ва асо ба аҳли байт ва шиъаёнашон (пайравонашон) на ба дигар мусулмонон.

Он сухане, ки соҳиби китоби "Ал-Кофӣ" гуфтааст, ба ин ҳақиқат шаҳодат дода, онро исбот мекунад: Аз Абу Бусайр, аз Абу Ҷаъфар (дуруд бар ӯ бод) ривоят аст, ки гуфтааст:

"Амиралмуъминин (дуруд бар ӯ бод) дар шаби торике баромада гуфт: - Ғаму андӯх ва шаби

торик, Имом пеши шумо бо пирохани ҳазрати Одам (саломи Худо бар ӯ бод) баромад, дар дасташ ангуштарини Сулаймон (саломи Худо бар ӯ бод) ва асои Мусо (саломи Худо бар ӯ бод) аст!

Ва низ сухани ӯро китоби "Ал-Кофӣ" аз Абу Ҳамза, аз Абу Абдуллоҳ (дуруди Худо бар ӯ бод) овардааст. Гуфт: Шунидам аз ӯ, ки мегуфт: "Лавҳҳои Мусо ва асояш дар назди МОСТ (яъне аҳли байт). Ва мо ворисони паёмбаронем!*"

Эй шахси шиъа, ин эътиқод ба зоти худ корхоеро дар интиҳои фасоду зишти бар ту лозим мегардонад. Мумкин нест туро (дар ҳоле, ки соҳиби ақл ҳастӣ) ҷуз безорӣ аз он ва эътироф накардани он. Он корҳо инҳоянд:

1 - Дуруғгӯ шумурдани Алӣ (Худо аз ӯ розӣ бод) дар ин суханаш, ки пурсида шуд: - Оё Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) шумо аҳли байтро ба чизе хос гардонидааст? Гуфт: На. Магар ба он чи, ки дар дохили ғилофи шамшерам аст. Пас саҳифаеро, ки дар он чаҳор чиз навишта шуда буд баровард. Онро аҳли ҳадис мисли Бухорӣ ва Муслим зикр кардаанд.

2 - Дуруғ бофтан ба ҳазрати Алӣ (Худо аз ӯ розӣ бод) ба сабаби нисбат додани ин сухан ба ӯ.

---

*- Чилди 1. Китоби "Ал-Хуччат", саҳифаи 227, "Ал- Кофӣ".

3 - Ҳақиру хор будани нафси соҳиби ин эътиқод, далолат бар қачфаҳмӣ, камақлӣ ва эҳтиром накардани ӯ худашро, мекунад. Чун ӯро гуфта шавад: Дар қучост ҳоло он ангуштарин ё асо ва лавҳҳо? Дар ҷавоб ҳайрон меистад ва чизе аз онҳо оварда наметавонад. Бо ҳамин дуруғ будани ин қисса аз аввал то охираш ошкор мешавад. Ва равшантар аз ин, агар ба ӯ гуфта шавад: - Агар он чӣ гуфта шуд ҳақ бошад, чаро аҳли байт ин муъҷизаҳоро (асо, ангуштар) дар ҳалоку нобуд сохтани душманонашон истифода намекунанд. Дар ҳоле, ки эшон аз ҷониби душманонашон ба озору шиканҷаи зиёде рӯбарӯ шудаанд?

4 - Ҳадаф аз ин дуруғи зишт исботи ҳақ будани шиъаён ва гумроҳ сохтани дигар мусалмонон аст. Ва ҳадаф аз он бар мазҳаби шиъа боқӣ мондан аст, ки он соҳиби табиати ҷудогона аз ҷисми уммати исломӣ аст. То барои пешвоёни ин тоифа ва пайравонашон, ки ниятҳои фосид ва тамаъҳои палид доранд, он маъишате, ки меҳоҳанд аз ҳисоби вайрон сохтани ислом ва пора- пора сохтани ҷамоати мусулмонон аст, амалӣ шавад.

Агар ин эътиқод пиёдакунандаи чунин шарру фасод бошад. Пас чи эътиқоди бадест. Ва чи

бад касоне ҳастанд ононе, ки чунин эътиқод доранд ва ё ба он розӣ мешаванд.

Ҳақиқати чаҳорум

Эътиқоди хос будани тамоми илму маърифати набавӣ ва илоҳӣ ба оли байт ва шиъаёншон, на ба дигар мусулмонон.

Далели ин ҳақиқат он аст, ки соҳиби китоби "Ал-Кофӣ" овардааст: Аз Абу Бусайр ривоят аст, ки гуфтааст:

"Пеши Абу Абдуллоҳ (дуруди Худо бар ӯ бод) даромадам ва гуфтам: - Фидои ту шавам, шиъаёнат мегуянд, ки Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ба Алӣ (Худо аз розӣ бод) ҳазор дари илмро таълим додааст, ки аз он ҳазор дари дигар кушода мешавад.

Гуфт: - Эй Абу Муҳаммад! Паёмбари Худо ба Алӣ ҳазор дари илмро таълим додааст, ки аз ҳар дари он барои ӯ ҳазор дар кушода мешавад.

Гуфтам: -Ин ба он мувофиқ омад.

Баъд аз он гуфт: - Эй Абу Муҳаммад, назди мо чамъкунандаест ва онҳо намедонанд, ки чамъкунанда чист?

Гуфтам:- Фидоят шавам, чамъкунанда чист?

Гуфт: - Саҳифаест, ки дарозиаш ҳафтод зирӯ бо зирӯи Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ

бод). Ва имло кард онро аз сурохиё, ки дар он буд. Ва Алӣ ба дасти рости худ ҳар ҳалолу ҳаром ва ҳарчиро, ки мардумон муҳтоҷанд, навишт.

Гуфтам:- Ба Худо қасам ин илм аст!

Гуфт: "Албатта ин илм аст, на ба он қадр".

Баъд аз он соате хомӯш монд. Сипас гуфт:

"Назди мо ҷафр (чоҳи бузург) аст. Ва онҳо намедонанд, ки ҷафр чист?" Ва гуфт:

"Зарфест аз гил. Дар он илми паёмбарон, васиён ва олимони гузаштаи бани Исроил аст".

Гуфтам: -Албатта илм ҳамин аст!

Гуфт: "Албатта илм ин аст, аммо на ба он қадр." Баъд аз он соате сукут кард, сипас

гуфт:- Назди мо Қуръони Фотима (саломи Худо бар ӯ бод) аст. Онҳо намедонанд, ки Қуръони Фотима кадом аст? Сипас гуфт: - Қуръонест се баробари Қуръони шумо. Ба Худо қасам дар он аз Қуръони шумо ҳарфе нест".

Гуфтам: Ба Худо қасам илм ҳамин аст.

Гуфт: "Албатта илм ҳамин аст, на ба он андоза". Баъд аз он соате сукут кард, сипас

гуфт: "Назди мо илми он чи, ки шудааст ва он чи, ки то рӯзи қиёмат мешавад, ҳаст!!!"

---

* - Китоби Ал-хуҷҷат саҳифаи 138, Ал-Кофӣ ҷилди 1

Натичаи ҳақиқии ин эътиқоди ботил чуз нуқтаҳои зерин чизе нест:

1 - Бениёзи аз китоби Худои Таъоло, ки ин худ куфри ошкорост.

2 - Тахсис додани оли байт ба улум ва маориф (на дигар мусулмонон). Ин хиёлати ошкорост, ки ба Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) нисбат дода мешавад. Нисбат додани хиёлат ба Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) бе шаку шубҳа куфр аст.

3 - Дуруғу баровардани Алӣ (Худо аз ӯ розӣ бод) дар сухани рости дурусташ: "Мо оли байтро Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ба чизе тахсис намодааст". Дуруғ бофтан ба ҳазрати Алӣ мисли дуруғ бофтан бар ғайраш ҳаром аст. Ҳаргиз ҳалол нест.

4 - Дуруғ бофтан бар Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) аз бузургтарини гуноҳон аст. Ва зиштарини гуноҳност назди Худо. Зеро Паёмбар Худо фармудааст:

"Дуруғ бофтан бар ман мисли дуруғ бофтан бар яки шумо нест. Касе, ки бар ман қасдан дуруғ мебофад бояд, ки дузах дарояд".

5 - Дуруғ бофтан бар Фотима (Худо аз ӯ розӣ бод), ки ӯ Қуроне дорад, ки се баробари Қурони мост ва дар он як ҳарф ҳам аз ин Қурон нест.

6 - Соҳиби ин эътиқод имкон надорад, ки мусулмон бошад, ё аз ҷамоати мусулмонон

шумурда шавад. Ў дар улум, маориф ва хидоёте зиндагӣ мекунад, ки аз он чизе барои мусулмонон нест.

7 - Дар охир, оё мисли ин сухани носазои ботил ва дуруғи бебунёдро ба ислом нисбат додан дуруст мешавад. Ба ин дине, ки Худо ғайри онро қабул надорад?

" Ҳар кӣ ғайри ислом дини дигаре талаб кунад, ҳаргиз аз ӯ қабул карда нахоҳад шуд. Ва ӯ дар охират аз зиёнкорон аст"*

Эй шиъа ҳамроҳи ман ин суханро бигуй то аз ин вартаи бузург якчоя наҷот ёбем:

" Худоё мо ба суи ту аз он чӣ ин дуруғбофон ба туву паёмбарат ва хонадони поки паёмбарат кардаанд, раҳой мечӯем. Инро онҳо ба хотири гумроҳ кардани бандагонат ва фосид сохтани динат ва пароканда сохтани ҷамоати уммати паёмбари фиристодаат Муҳаммад (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод), кардаанд.

---

*- Сураи Оли имрон ояти -85.

Ҳақиқати панҷум

*Эътиқоди ин, ки Мусои Козим ҷони худро
барои шиъаён фидо кардааст.*

Ин ҳақиқатро соҳиби китоби "Ал-Кофӣ"
овардааст:

" Абул Ҳасан Мусои Козим (ӯ имоми ҳафтуми аз
имомони шиъаёни дувоздаҳ имома аст) гуфтааст:-
Худои бузургу ғолиб бар шиъаён ғазаб кард,
пас маро миёни ҷонам ва онҳо (шиъаён) ихтиёр
гузошт. Ман ба ҷони худ онҳоро нигоҳ
доштам"(яъне ҷони худро нисори шиъаён кардам)*

Ҳоло эй шиъа мақсади ин ҳикояе, ки туро
ба эътиқоди он маҷбур кардаанд чист, баъд
аз оне, ки бовар кардан ва тасдиқ кардани
онро бар ту мувофиқи алфозаш фарз
гардониданд?

Мусои Козим (раҳмати Худо бар ӯ бод) ба
куштани ҷони худ нисори пайравонаш розӣ
шудааст, то Худо онҳоро бубахшад ва
беҳисоб ба биҳишт дарорад.

Эй шиъа фикру тааммул кун! Худо морову
туро ба он чи, ки дӯст медораду розист
муваффақ бигардонад.

---

* - Ал-Кофӣ ҷилди 1, китоби Ал-Ҳуҷҷат, саҳ- 260.

Ба ин бофта андеша кун! Ба чуз бофта чизе намегӯям. Аз ин, ки аз ҳаққу воқеъият ва сидқ пурра дур аст. Хуб тааммул кун, мебинӣ, ки эътиқоди ба он туро ба корҳои бузург водор месозад. Розӣ намешавӣ, ки якеи онро ба ту нисбат диҳанд ё ту ба суи он нисбат дода шавӣ. Модоме, ки ба парвардигории Аллоҳ, дини ислом ва паёмбарии рисолати Муҳаммад (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) розӣ ҳастӣ.

Он корҳо инҳоянд:

1 - Дуруғ бофтан ба Худои бузургу ғолиб. Гуё, ки ба Мусои Козим ваҳй кардааст, ки ӯ ба шиъаён хашм кардааст ва ӯро миёни чонашу шиъаёнаш мухайяр гузоштааст. ӯ чони худро нисори шиъаёнаш сохтааст. Ба Худо қасам ин дуруғи бофтаест бар Худои тавоно. Худованд мегуяд:

"Кист золимтар аз касе, ки бар Худо дуруғ мебофад"*

2 - Дуруғ бофтан бар Мусои Козим (раҳмати Худо бар ӯ бод) ва тухмат задани он ба ин сухани бофтае, ки ӯ ба Худо қасам аз он пок аст.

3 - Эътиқоди паёмбарии Мусои Козим. ӯ на паёмбар аст ва на расул. Сухани дуруғбоф ин аст:

---

* - Сураи Ал-Анъом ояти 93.

Худо Мусои Козимро хабар дод, ки ӯ бар шиъаён хашмгин аст. Ва ӯро миёни ҷонаш ва шиъаёнаш мухайяр гузоштааст. Ва ӯ ба куштани ҷони худ нисори шиъаёнаш розӣ шудааст... Ин ҳама ба мафҳуми мантиқи худ бар эътиқоди паёмбарии Мусои Козим далолати возеҳ мекунад, бо вучуди дониستاني ин, ки мусулмонон ба кофир шудани касе, ки ба паёмбарии касе баъди Муҳаммад (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) эътиқод мекунад, иттифоқ кардаанд. Зеро, ки ӯ доништа сухани Худоро дуруғ мешуморад:

" Муҳаммад падари ҳеч каси аз мардони шумо нест. Валекин пайомбари Худо ва муҳри паёмбарон аст"* (яъне баъд аз ӯ ҳеч паёмбаре нест)

4 - Якранг будани шиъаён ва насрониҳо дар ақидаи овехтан ва нисор кардан. Чигунае, ки насронӣён эътиқод доранд, ки Исо башариятро ба фидо кардани ҷони худ начот додааст, зеро ба овехтани худ барои кафорати хатоҳои башарият ва фидо кардани ҷонаш аз ғзабу азоби парвардигораш розӣ шудааст. Инчунин шиъаён ба ҳукми ин ҳақиқат эътиқод мекунанд. Мусои Козимро парвардигораш миёни ҳалок сохтани шиъаёнаш ва ҷонаш ихтиёр додааст.

---

*- Сураи Аҳзоб ояти - 40.

Пас ӯ ба марг розӣ шуда, шиъаёнро аз ғазабу азоби парвардигораш начот додааст.

Аз ин бармеояд, ки ақидаи шиъаён ва насронииён як аст. Насронииён ба китоби возеҳи Худо кофиранд. Оё шахси шиъа ба кофир шудани баъд аз имон розӣ мешавад? Туро барои коре омода сохтаанд, ки магар ба он гирифтор шавӣ, Нафсатро ниғаҳ дор, то ҳамроҳи шутури сархӯй начарад.

Дар охир, эй шахси шиъа худатро начот деҳ ва аз ин суханҳои бофтаи ботил безорӣ кун. Тариқи Худо ва роҳи муъминонро пеша кун.

Ҳақиқати шашум

Эътиқоди ин, ки имомони шиъаён ба монанди Паёмбари Худоянд дар бегуноҳӣ, дар ваҳӣ, дар фармонравой ва ғайра, магар дар бораи адади занҳояшон. Бар онҳо он миқдоре, ки бар Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ҳалол буд, ҳалол нест.

Ин эътиқоде, ки имомони шиъаёнро монанди Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) мегардонад, онро соҳиби китоби "Ал-Кофӣ" ба ду ривоят исбот кардааст:

Якум: "Муфаззал дар назди Абу Абдуллоҳ гуфт: - Фидоят шавам. Оё Худо тоати бандаеро бар дигар бандагонаш фарз мегардонад ва аз ӯ хабари осмонро мепӯшонад (яъне ваҳйро)?

Пас Абу Абдуллоҳ (имом) ба ӯ гуфт: - На, Худо каримтару раҳмкунандатар ва меҳрубонтар ба бандагонаш аст аз ин, ки итоъати бандаеро бар онҳо фарз гардонида, баъд аз он хабари осмонро (ваҳйро) субҳу шом аз ӯ бипӯшонад".*

Зоҳири ин ривоят исбот мекунад, ки Худо итоъати имомҳои шиъаро бар мардум фарз гардонида аст. Ҳамчуноне, ки итоъати Паёмбари бузургворро фарз гардонида буд. Ба онҳо (имомони шиъа) ваҳй фиристода мешавад, хабари осмонро субҳу шом мегиранд. Эшон ба ин ҳол паёмбарони фиристода шудаанд ё, ки мисли паёмбарони мурсаланд.

Эътиқод ба паёмбаре, ки ба суяш ваҳй фиристода мешавад баъди паёмбар Муҳаммад (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод), муртад шудан аст дар ислом (яъне аз дини ислом баромадан аст). Ва ба иттифоқи тамоми мусулмонон куфр аст. Худо пок аст. Чи гуна марди

---

* - Ал-Кофи чилди 1, китоби Ал-хуччат с.229.

шиъаи фирефта ба ақидае, ки бар $\bar{u}$ дуруғ бофта мешавад, розӣ мешавад. Ин эътиқ одаш $\bar{u}$ ро водор месозад, ки аз ислом дур ва кофир зиндагӣ кунад. Дар ҳоле, ки $\bar{u}$ ин ақ идаи ботилро ба хотири имону ислом пазируфтааст, то аз аҳли он гардад.

Худоё дасти табаҳқории аввалро, ки ин мардумро аз ту дур сохтааст ва аз роҳи ту гумроҳ гардондааст, бибур.

Дуввум: " Аз Муҳаммад ибни Солим ривоят аст, ки фармудааст: Аз Абу Абдуллоҳ шунидам, ки мегуфт: " Имомон ба манзалаи Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар $\bar{u}$ бод) ҳастанд, магар ки паёмбар нестанд ва барояшон он миқдор зане, ки барои паёмбарон иҷозат буд, ҳалол нест. Аммо дар ғайри инҳо онҳо баробари Паёмбари Худоанд".*

Дар зоҳири ин ривоят агарчи таноқуз (яъне як ҷониб ба ҷониби дигар зид аст) аст, боз ҳам мисли ривояти собиқ бегуноҳии имомон ва воҷиб будани итоъаташонро иқрор мекунад. Гуё, ки ба онҳо ваҳй фиристода мешавад. Зеро ибораи (имомон ба манзалаи паёмбари Худоянд, магар дар мавзуъи занон) баён мекунад, ки ба онҳо ваҳй фиристода мешавад. Онҳо бегуноҳанд. Итоъаташон

---

* - Ал- Кофӣ чилди 1, китоби Ал-хуччат саҳифаи 270.

вочиб аст. Онҳо ҳамаи камолоту хусусиёте,
ки паёмбарон доранд, дорои он мебошанд.

Эй марди шиъа! Мақсади асосӣ аз паси ин
гапи бофта ва дуруғи печида, ҳамеша чудо
кардани гуруҳи шиъа аз ислому мусулмонон
ба ҳамешагӣ аст. То ки ислому мусулмонон
ба далели бениёзии гуруҳи шиъа аз ваҳйи
китоби бузург (Қурон) ва аз ҳидояти суннати
Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ба сабаби
мавҷудияти Қурони Фотима, ки (ба гумонашон)
аз Қурони карим болотар аст, маҳкум карда
шаванд. Ҳамчунин ба сабаби мавҷуд будани
чафр (шарҳи инҳо дар ҳақиқати чорум гузашта буд),
улуми паёмбарони пешин, ваҳйи имомони
маъсуме (беғуноҳе), ки ба гумонашон ба
манзалаи паёмбаранд, магар дар масъалаи
никоҳи зиёда аз чаҳор зан ва ғайра....Ин умур
шиъаёни ин эътиқод доштаро аз ислом дур
сохт ва онҳоро аз сафи мусулмонон мисли
чудо шудани муй аз хамир берун кашид.

Эй кош Худо руҳи шарро (бадири) бикӯшад.
Он руҳеро, ки порчаи азизи аз қисми уммати
исломро бо номи ислом пора кард. Ва
мардуми зиёдеро аз тариқи оли байт бо номи
кумак расонидан ба эшон аз ислом дур сохт.

Ҳақиқати ҳафтум

Эътиқоди муртад ва кофир шудани ёрони Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) баъд аз вафоташ, ғайр аз оли байт ва адади каме аз саҳобагон мисли Салмон, Аммор ва Билол (Худованд аз ҳамаи онҳо розӣ бод).

Қариб ҳамаи сардорони шиъа аз олимон ва фақиҳон бар ин эътиқод иттифоқ доранд. Таълифоту китобхояшон ба ин шаҳодат медиҳанд. Ғолибан ҳеч яки аз онҳо эълони онро тарк накардааст, магар аз боби туқяе, ки наздашон вочиб аст. Барои таъкиду тадлили ин ҳақиқат матнҳои зеринро меорем: Дар китоби "Равзатул кофӣ"- и Кулайнӣ соҳиби китоби "Ал-кофӣ" саҳифаи 202 омадааст: "Мардумон баъд аз вафоти Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ба ҷуз се нафар муртад шуданд (яъне аз дин баргаштанд). Он се нафар: Микдод, Салмон ва Абузар мебошанд".

Ҳамчуноне, ки дар тафсири "Ассофӣ"(яке аз бузургтарин, машхуртарин ва бозътибортарин тафсириҳои мазҳаби шиъа) ривоятҳои фаровоне ин эътиқ одро таъкид мекунад. Ва он ин, ки ёрони Паёмбари Худо (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ҳама баъд аз вафоташ муртад шуданд, магар оли байт ва нафари каме мисли Салмон ва Аммор ва Билол (Худо аз ҳамаи онҳо розӣ бод). Ба

хусус дар ҳаққи шайхайн яъне Абубакру Умар (Худованд аз ҳардуи онҳо розӣ бод) дар китобҳои ин тоифа матнҳои бешуморе ҳаст, ки он ду рокофир мешуморанд. Аз он ҷумла дар китоби Кулайнӣ саҳифаи 20 омадааст: "Абу Ҷаъфарро дар бораи шайхайн пурсидам. Гуфт: - Ҳарду (яъне Абубакру Умар) аз дунё гузаштанд, вале тавба накарданд ва ончи ба амирулмуъминин (Али) карданд, аз он ёд накарданд. Пас бар он ду лаънати Худову малоикаҳо ва тамоми мардум бод!!

Ва низ дар саҳифаи 107 оварда аст:

"Оё маро дар бораи Абубакру Умар мепурсӣ? Қасам меҳурам, ки он ду нифоқ карданд ва сухани Худоро рад карданд ва паёмбари Худоро масҳара гирифтанд. Он ду рокофиранд. Бар онҳо лаънати Худову фариштагон ва тамоми мардум бод!!

Эй шиъа! Оё рокофиру муртад ҳукм кардани ёрони Паёмбари Худо маъқул аст? Онҳо хайрхоҳони $\bar{u}$ (дуо ва дуруди Худо бар $\bar{u}$ бод), ёридиҳандагони динаш ва пеш барандагони шарияташ мебошанд. Худо аз онҳо розӣ аст ҷуноне, ки дар китобаш аст. Онҳоро бо забони Паёмбараш (дуо ва дуруди Худо бар $\bar{u}$ бод) ба даромадани бихишт мужда додааст. Худованд ба воситаи онҳо дини исломро ҳимоя кард. Тавассути онҳо мусулмононро пирӯз

гардонид. Зикру ёди онҳоро то рӯзи қиёмат дар миёни оламиён ҷовид гардонид.

Эй шиъа! Қасам ба парвардигорат ба ман бигуй, оё барои такфиру лаънат хондан ва безорӣ кардани асҳоби Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод) ҳадафу мақсаде набуд? Бале, эй шиъа ин ҷо ҳадафу мақсадест. Ин ҳадафу мақсад кадом аст? Албатта ҳадаф ин нобуд сохтани ислом- душмани яҳудият, оташпарастӣ ва ҳар гуна ширку будпарастӣ!! Албатта ҳадаф дубора барпо сохтани давлати оташпарастии Хусравист, баъд аз он, ки ислом рукнҳои онро вайрон ва тахти онро сарнагун сохт. Ва асари вучудаширо то абад дур сохт (иншоаллох).

Бигир ишораеро, ки туро аз ибора бениёз мегардонад: Оё халифаи дуввуми мусулмонон (Умар) ба дасти ғуломи оташпарасте кушта нашуд? Оё парчами фитнаро зидди халифа Усмон (Худо аз ӯ розӣ бод) Абдуллоҳ ибни Сабаи яҳудӣ набардошта буд? Пас он ҳазрат қурбонии фитна гашт. Ин аввалин тухми бадию фитна дар диёри мусулмонон буд. Дар ин баччадони шум ва наҳс шайтони шиъа офарида шуд ва дар он соат таваллуд ёфт. Ӯ парчами бидъати "вилоят" ва "имомат"-ро чун ду шамшери тез бар сари ислому мусулмонон бардошт.

Ба даъват барои "вилоят" ёрони Паёмбар (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод)-ро кофир хонда ва лаънат карда шуд. Ва ҳар мусулмоне, ки аз онҳо хушнуду розист, низ кофир хонду лаънат кард.

Ба бидъати "имомат" муомараҳо зидди хилофати мусулмонон тарҳрезӣ шуд. Ҷангҳои кубанда миёни мусулмонон барангехта шуд. Хунҳо рехта, биноҳо вайрон шуд. Ислом пароканда аъзо ва ҷунбанда аркон рӯз гузаронд. Душманони дохилиаш мисли дигар душманонаш буданд. Ситезандагони мансубаш мисли ситезандагони кофираш буданд.

Эй шиъа! Бар ин асос ақоиди шиъаён гузошта шуд ва мазҳабашон амалӣ гашт. Он ҳамчун дини ҷудогона ва мустақил бо усулу мабоди, китобу суннат ва улуму маъорифаш аз дини мусулмонон гашт. Дар ин рисола тасдиқу гувоҳи ин гуфтаҳо гузашт. Агар шак дошта бошӣ ба пас гард ва фикру андеша кун.

Агар мақсад бад ва ҳадаф палид намебуд, вилояте, ки мусулмононро пароканда сохту тухми бадию фитна ва душманиро дар миёнашон кошт, ҳеҷ маъно надошт.

Дар ҳақиқат калимаи "мусулмон"-ро танҳо ба мусулмонони аҳли суннату ҷамоъат

равона карда мешавад. Зеро дар миёни онҳо касе ёфт намешавад, ки оли байти Паёмбари Худоро бадгуй кунад ва напосандад. Чаро фирқаи шиъаён ба васфи "вилоят" чудо шуда, ва онро ҳадафу мақсади худ қарор дода ва ба хотири он ба дигар мусулмонон душманӣ мекунад, балки эшонро кофир мешуморанду лаънат мекунад?

Инчунин имомат мегӯяд: Оё ин тамасхур ва беҳуда нест, ки ислом ба мусулмонон амри ихтиёри фарде, ки ба шариати парвардигорашон ва ҳидояти паёмбарашон ҳукмронӣ кунад, вогузорад. Пас касеро, ки хоҳанд ихтиёраш кунанд, ки сазовори пешвоиву роҳбариаш мебинанду мувофиқи тавоноиву истеъдодаш. Чамоъати шиъа мегуянд: " Не, не! Бояд, ки имом васиятшуда бо насс (яъне аз ҷониби паёмбар) бошад. Маъсум (беғуноҳ) бошад, ба ӯ ваҳй фиристода шавад". Мусулмонон кай ин хел имом меёбанд? Оё ба хотири ин шиъаён канора мегиранду мусулмонро лаънат мекунад ва душмани худ меҳисобанд?

Эй шиъа! Ин тавр бошад пас ақидаи "вилоят" ва "имомат" ҷуз василае барои гумроҳсозию мағрурсозӣ чизе нест. Ғараз аз он вайронсозии ислом ва парокандасозии чамоъати мусулмонҳост.

Оё қонатро ба озод сохтан аз асорати ин ақидаи ботил ва ба халос кардан аз ин мазҳаби гумроҳсози харобкор, муҳофизат намекуни?

Эй шиъа! Бидон, ки ту барои наҷоти худат ва оилаат масъул ҳастӣ. Онҳоро аз азоби Худо халос кун! Бидон, ки ин чуз бо имони дуруст ва амали солеҳ муяссар намешавад. Ва албатта имони дуруст ва амали солеҳро дар ҳеҷ ҷо намеёбӣ, магар дар китоби Худо ва суннати паёмбари бузургвораш (дуо ва дуруди Худо бар ӯ бод). Ту дар зиндони торики мазҳаби шиъа гирифторӣ.

Ту ба маърифати имони дуруст ва амали солиҳ нахоҳӣ расид, магар вақто, ки ба майдони аҳли суннату ҷамоъат фирор кунӣ. Он ҷо китоби Худоро аз олудагиҳои таъвили ботил холӣ меёбӣ. Он таъвилҳое, ки доъиёни ғараздори шиъа барои фасоду гумроҳсозӣ, қасдан кардаанд. Суннати саҳеҳи Паёмбарро аз дуруғ холӣ хоҳӣ ёфт. Ба ин восита имкон дорад, ки ба имони дуруст, ақидаи солими исломӣ ва амалӣ солиҳ комёб шавӣ. Он амали солиҳе, ки Худои Таъоло барои бандагонаш машруъ сохтааст. Тавассути он нафсҳояшонро пок месозад ва бо он наҷоту комёбиро ба онҳо ваъда медиҳад.

Эй шиъа! Ба фарохии китоби Худо ва суннати паёмбараш (дуо ва дуруди Худо бар ũ бод) ҳичрат кун. Он ҷо марғзорҳои фарохи бисёре хоҳӣ ёфт.

Бидон дар охир, ки ман ин насихатро барои тамаъ доштан дар моли ту ё ғайри ту аз бани одам, ё ба хотири тарсидан аз туву ғайри ту тақдим накардам.

Не, не қасам ба Худо, ин ба хотири бародарии исломӣ ва зарурати насихат барои Худову китобаш, Паёмбараш ва пешвоёни мусулмонону оммаи мардум, инҳо маро водор сохтанд, ки ин насихатро барои ту тақдим кунам. Аз Худо умед дорам, ки қалби туро боз кунад ва ба сабаби ин туро ба он чи, ки дар он саодати дунёву охиратат аст, хидоят кунад.

*Салом бар паёмбарон. Ситоиш Худои
парвардигори оламиёнро бод.*

